

## Arrest

nr. 127 088 van 15 juli 2014  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DANNEELS, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 december 2012 en heeft op 13 mei 2013 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 mei 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 februari 2014.

1.3. Op 20 maart 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 maart 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **A. Feitenrelaas**

Volgens uw verklaringen zou u over de Mongoolse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Ulaanbaatar. U bent heden zestien jaar oud en aldus nog minderjarig. U zou tot de negende klas naar school gegaan zijn. Uw moeder zou een drankprobleem hebben. Uw moeder zou u en uw zus verwaarloosd hebben. Ze zou u in het weekend aan uw lot hebben overgelaten en u geslagen hebben. Uw vader zou hier weinig aan kunnen doen hebben. Twee jaar geleden zou uw vader de scheiding hebben aangevraagd. Echter zouden de Mongoolse autoriteiten hebben besloten dat uw vader en moeder hun relatie nog een kans moeten geven. Uw vader zou daarom besloten hebben u te laten adopteren door uw tante N.S. (...) (O.V nummer xxx) in oktober/november 2012. Immers zou uw tante in oktober/november 2012 op bezoek gekomen zijn en kon ze uw familie situatie niet langer aanzien. Uw tante zou u geadopteerd hebben en zou gewild hebben dat u naar België kwam. Uw tante zou geregulariseerd zijn in België op basis van artikel 9bis. Uw tante zou voor uw afreis terug naar België zijn gekomen. Eind november 2012 zou u samen met de dochter van uw oom vanuit Mongolië een vlucht naar Turkije hebben genomen. Vanuit Turkije zouden jullie naar Duitsland per vliegtuig gereisd zijn. Vanuit Duitsland zouden jullie per auto naar België gekomen zijn. U zou eind november 2012 in België aangekomen zijn. U vroeg in België asiel aan op 21 mei 2013. De erkenning van de Mongoolse adoptieprocedure als ook een aanvraag tot gezinshereniging in België zouden lopende zijn. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele geboorteakte, een kopie van uw adoptiedocumenten (Mongools en Engels) en uw origineel paspoort (dd. januari 2013).

#### **B. Motivering**

Na analyse van de door u aangebrachte vluchtmotieven stelt het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) vast dat deze geenszins een verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde een gegronde vrees voor vervolging wegens uw nationaliteit, ras, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep. Immers uw asielmotief –vrees voor uw moeder omwille van haar drankprobleem- ressorteert niet onder de vluchtelingenconventie en behoort tot de persoonlijke en familiale sfeer.

Evenmin laten uw verklaringen toe te concluderen dat er ten aanzien van uw persoon ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Mongolië een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en dit omwille van volgende redenen. Zo rijzen er grondige twijfels bij uw oprechtheid om asiel aan te vragen. U bevindt zich immers sedert november 2012 op Belgisch grondgebied, doch dient u pas op 21 mei 2013- ruim zes maanden later- een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten (zie bijlage 26). U had uw asielaanvraag onmiddellijk na uw aankomst in België kunnen indienen maar u liet het na om dit te doen. Dit gegeven op zich valt niet te rijmen met de door u beweerde vrees. Uw minderjarigheid doet hier geen afbreuk aan. Immers, is uw tante N.S. (...) (O.V nummer xxx) zich bekend met de asielpcedure. De laattijdigheid van uw asielaanvraag doet dan ook zeer sterk afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Verder stelde u dat uw moeder een drankprobleem heeft en u in het weekend verwaarloosde (zie gehoorverslag CGVS p.7 en volgende). Uw vader zou u onafdoende kunnen beschermen aangezien hij soms voor drie maanden weg is voor zijn werk (zie gehoorverslag CGVS p.8). Echter hebt u verder weinig verdere stappen ondernomen om hulp te zoeken. Zo hebt u, noch uw vader, een mensenrechtenorganisatie of advocaat geraadpleegd (zie gehoorverslag CGVS p.10). U zou ook niet getracht hebben om te verhuizen naar de woning van een ander familielid in Mongolië (zie gehoorverslag CGVS p.9). Uw vader zou wel de echtscheiding hebben aangevraagd maar daar legde u geen enkel document van neer. Uw vader zou ook naar de politie gegaan zijn maar de politie zou hem niet geholpen hebben, wat bevreemdend overkomt (zie gehoorverslag CGVS p.8).

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen maakte u niet aannemelijk bij een eventuele terugkeer naar Mongolië een gegronde vrees te hoeven koesteren voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie of een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, art. 48/4, §2b, (risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst). U haalde geen andere redenen aan waarom u een terugkeer naar Mongolië zou hoeven vrezen.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitsdocumenten (paspoort en geboorteakte) kunnen aanvaard worden aangezien uw identiteit hier niet wordt betwist (zie document 1 en 2, groene map). Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u niet met het voorgelegde paspoort hebt gereisd, aangezien het paspoort is uitgereikt na uw aankomst in België. De documenten met betrekking tot uw adoptie kunnen aanvaard worden maar staan los van de asielpcedure (zie document 3, groene map).

#### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en artikel 48/4 *iuncto* artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.1.1. In een eerste onderdeel meent verzoeker dat de aangevoerde bepalingen geschonden zijn doordat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de feitelijke gegevens die de grondslag vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, dat hij de toekenning vraagt van de subsidiaire beschermingsstatus gezien het reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde bij een gedwongen terugkeer. Na citering van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt geconfronteerd te worden met een klimaat van foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen en bestraffing, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) ten onrechte concludeert dat er ten aanzien van zijn persoon geen ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij bij zijn terugkeer naar Mongolië een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dat het CGVS stelt dat ze grondige twijfels heeft bij de oprechtheid van zijn asielaanvraag, daar hij pas zes maanden na zijn aankomst in België asiel aanvraagt, dat de laattijdigheid van de asielaanvraag afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. Verzoeker geeft aan dat hij inderdaad in november 2012 naar België kwam en zijn asielaanvraag pas in mei 2013 heeft ingediend, dat hij minderjarig is en in Mongolië werd geadopteerd door zijn tante, dat daar hij minderjarig is en geen weet heeft van het reilen en zeilen in België, zijn tante zich ontfemd heeft over zijn situatie, dat daar de adoptie had plaatsgevonden in Mongolië, zijn tante wou dat de adoptie zou erkend worden door België alsook dat een aanvraag tot gezinshereniging op die manier kon worden ingediend, dat dergelijke procedures lopende zijn, dat hij slechts daarna, op aanraden van zijn tante overging tot het indienen van een asielaanvraag, dat het later indienen hiervan dus absoluut geen effect heeft op zijn geloofwaardigheid en zijn beweerd vrees, dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de adoptie en de redenen die hieraan voorafgaan, dat desondanks de latere indiening van de asielaanvraag de redenen van de indiening niet gewijzigd worden, dat het risico op schade bij een eventuele terugkeer even ernstig blijft.

Daarnaast stelt, volgens verzoeker, het CGVS dat hij weinig stappen heeft ondernomen om hulp te zoeken in zijn land van herkomst en concludeert hij, hiermee rekening houdend, dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst er op dat zijn moeder een drankprobleem heeft en hem verwaarloost, dat eenmaal zij in dronken toestand verkeert, hij door haar wordt geslagen, dat zijn vader niet veel thuis is en soms gedurende drie maanden weg is voor zijn werk en dus zijn zoon onvoldoende kan beschermen, dat zijn vader wel degelijk heeft getracht een verandering in de situatie te brengen, dat hij getracht heeft de echtscheiding aan te vragen, maar dat de Mongoolse autoriteiten hebben beslist dat zijn ouders de relatie nog een kans moeten geven, dat zijn vader ook naar de politie is gegaan, maar deze hem niet hebben geholpen, dat om die reden zijn tante, de zus van zijn vader, in beeld kwam, dat zij in België woont en in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet gemachtigd is hier te verblijven, dat het volgens zijn vader de ideale oplossing was dat hij door haar zou worden geadopteerd, dat op die manier hij niet langer blootgesteld zou worden aan de mishandelingen van zijn moeder, dat toen zijn tante op bezoek kwam in Mongolië de adoptie onmiddellijk geregeld werd en de adoptie de ideale oplossing was om hem een beter leven te bieden, dat de situatie bij zijn moeder namelijk ondraaglijk werd en zijn vader hem onvoldoende bescherming kon bieden tegen onmenselijke praktijken die zijn moeder ten aanzien van hem uitoefende. Verzoeker merkt op dat daar een oplossing voor het probleem was gevonden, zijn vader om die reden geen verdere stappen ondernomen heeft in Mongolië om er hulp te zoeken, dat voor hem, die als minderjarige afhankelijk is van beslissingen die door zijn ouders worden genomen, het dan ook denkbaar is dat hij zelf geen stappen heeft ondernomen om een verandering in de situatie te brengen, dat het als minderjarige moeilijk is om zelf stappen te ondernemen tegen huiselijk geweld, dat dergelijke vorm van geweld meestal binnen de gezinsmuren blijft, dat het moeilijk is om dergelijke situatie naar buiten te brengen als kind, zeker indien men niet geholpen wordt

door familie, dat zijn vader alsnog ervoor heeft gezorgd dat hij door zijn zus kon worden geadopteerd, dat zonder hulp van zijn tante hij waarschijnlijk nog steeds in dezelfde toestand zou verkeren, dat dit zeker het geval is in een patriarchale samenleving zoals die in Mongolië, waarbij men een uiterst respectvolle houding ten aanzien van de ouders moet hebben. Hij meent dat bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, hij opnieuw bij zijn moeder zal terechtkomen, dat zijn vader daarbij onvoldoende bescherming kan bieden, dat er dan ook moeilijk betwist kan worden dat hij bij zijn terugkeer een risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven als gevolg van de onmenselijke, vernederende behandeling en bestraffing door zijn moeder.

2.1.2. Verzoeker meent in een tweede onderdeel dat de aangevoerde bepalingen geschonden zijn doordat er onvoldoende rekening wordt gehouden met de objectieve gegevens waarmee het land van herkomst te kampen heeft. Volgens verzoeker heeft Mongolië te kampen met een enorme stijging van de armoede, dat dit ervoor zorgt dat veel mensen een toevlucht zoeken in alcoholische dranken, dat alcoholisme en huiselijke geweld hand in hand gaan, dat ook hij in een dergelijke situatie is terechtgekomen, dat zijn moeder niet werkt en in problematische mate alcoholische dranken nuttigt, dat zij eenmaal zij zich in dronken toestand bevindt, zij haar woede africht op haar zoon, dat dergelijke situaties schering en inslag zijn in Mongolië, voornamelijk in Ulaanbaatar, dat huiselijk geweld een reden vormt waarom minderjarigen van huis weglopen, op school uitvallen en terechtkomen op straat, dat daar dergelijke praktijken heersten in Mongolië en er bijvoorbeeld in Ulaanbaatar alleen al geschat wordt dat er zo'n 300 kinderen op straat leven en er op hun eentje trachten te overleven, gesteld kan worden dat de overheid de situatie niet in de hand heeft en er ook onmogelijk beroep op hen kan gedaan worden of degelijk beroep weinig zal uithalen. Hij wijst er op dat zoals ook uit zijn situatie blijkt zijn vader getracht heeft te scheiden van zijn moeder en men geantwoord heeft de relatie toch een kans te geven, dat huiselijk geweld als gevolg heeft dat een familiale situatie onherstelbaar ontwricht is, dat men als autoriteit rekening dient te houden met het geweld binnen het gezin en men moet, zoals in België het geval is, een echtgenoot de mogelijkheid geven om uit de echt te scheiden, dat dit zeker het geval moet kunnen zijn in functie van het belang van de kinderen, dat door hem te laten opgroeien bij zijn tante in België, hij kan ontsnappen aan de vernederende en onmenselijke behandelingen van zijn moeder, dat hij in Mongolië geen familie heeft om op terug te vallen, buiten zijn vader die onvoldoende thuis is om hem te beschermen, dat de enige manier om hem te helpen bestaat uit hem de subsidiaire bescherming toe te kennen in België zodat hij verder bij familie kan opgroeien.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de beslissing van het CGVS te hervormen, te zeggen voor recht dat er een reëel risico op ernstige schade is, en aldus de aanvraag tot subsidiaire bescherming gegrond te verklaren.

2.3. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker

- Een artikel *'Children's situation in Mongolia'*
- Een artikel *'Widespread Alcohol Abuse Clouds Mongolia's Future'*
- Een artikel *'Metterdaad: Mongolië'*
- Een artikel *'De wereld heeft een alcoholprobleem. Mongolië: alcohol om te vergeten'*
- Adoptiebewijs.

2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het

subsidiare beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.7. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus weigerde op grond van volgende motieven: *“Na analyse van de door u aangebrachte vluchtmotieven stelt het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) vast dat deze geenszins een verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde een gegronde vrees voor vervolging wegens uw nationaliteit, ras, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep. Immers uw asielmotief – vrees voor uw moeder omwille van haar drankprobleem- ressorteert niet onder de vluchtelingenconventie en behoort tot de persoonlijke en familiale sfeer.”* De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen niet toelaten te concluderen dat er ten aanzien van hem ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mongolië een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus is

vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderszijds.

Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Luidens de tweede paragraaf van diezelfde bepaling wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in het algemeen geboden wanneer de voormelde actoren redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. De Raad wijst erop dat absolute bescherming door geen enkele rechtstaat kan worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat. Een asielzoeker dient aldus alle mogelijkheden tot bescherming in zijn land van herkomst uit te putten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten.

2.9. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoekers vader hem wou beschermen tegen zijn moeder, daar hij in een oplossing voorzag door verzoeker te laten adopteren door zijn zus en hem naar België te sturen (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat verzoeker of zijn vader echter weinig stappen hebben ondernomen om hulp te zoeken voor verzoekers problemen in zijn land van herkomst. Noch verzoeker, noch zijn vader hebben een mensenrechtenorganisatie of een advocaat geraadpleegd (gehoorverslag CGVS, p. 10). Waar verzoeker beweert dat zijn vader de echtscheiding heeft aangevraagd, doch dat deze hem niet werd toegekend, stelt de Raad vast dat verzoeker hiervan geen bewijs kan overmaken. Gelet op het contact dat verzoeker nog heeft met zijn vader (gehoorverslag CGVS, p. 4) en het bezoek van zijn vader aan België (gehoorverslag CGVS, p. 5), is het niet aannemelijk dat verzoeker geen bewijs van de aanvraag tot echtscheiding of van het resultaat van deze aanvraag kan overmaken. Voorts wijst de Raad er op dat uit niets blijkt dat het eventueel aanvragen van de echtscheiding door de vader eveneens het aanpakken van verzoekers problemen inhield. Verder beweert verzoeker dat betreffende zijn persoonlijke problemen zijn vader klacht heeft ingediend bij de politie, doch dat de politie dit afdeed als een gewoon gezinsprobleem (gehoorverslag CGVS, p. 8). Deze verklaring komt bevreedend over, zeker gelet op de informatie die verzoeker bijvoegt aan zijn inleidend verzoekschrift (door verzoeker bijgevoegd document 4) en waaruit blijkt dat alcoholgerelateerd huiselijk geweld resulteert in arrestaties.

2.10. Waar verzoeker stelt dat het volgens zijn vader, gelet op de problemen die hij ervoer met zijn moeder, de ideale oplossing was dat hij door zijn tante, die gemachtigd is tot verblijf in België, zou worden geadopteerd, dat op die manier hij niet langer blootgesteld zou worden aan de mishandelingen van zijn moeder, dat toen zijn tante op bezoek kwam in Mongolië de adoptie onmiddellijk geregeld werd en de adoptie de ideale oplossing was om hem een beter leven te bieden, dat de situatie bij zijn moeder namelijk ondraaglijk werd en zijn vader hem onvoldoende bescherming kon bieden tegen onmenselijke praktijken die zijn moeder ten aanzien van hem uitoefende, dat daar een oplossing voor het probleem was gevonden, zijn vader om die reden geen verdere stappen ondernomen heeft in Mongolië om er hulp te zoeken, geeft verzoeker zelf aan dat hij naar België is gekomen in het kader van een adoptie door zijn tante en dat door zijn vader niet alle mogelijkheden tot het bekomen van bescherming in Mongolië werden aangewend. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij niet op bescherming kan rekenen in zijn land van herkomst en toont bijgevolg niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. In zoverre verzoeker er nog op wijst dat hij als minderjarige afhankelijk is van beslissingen die door zijn ouders worden genomen, dat het dan ook denkbaar is dat hij zelf geen stappen heeft ondernomen om een verandering in de situatie te brengen, dat het als minderjarige moeilijk is om zelf stappen te ondernemen tegen huiselijk geweld, dat dergelijke vorm van geweld meestal binnen de gezinsmuren blijft, dat het moeilijk is om dergelijke situatie naar buiten te brengen als kind, zeker indien men niet geholpen wordt door familie, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn vader, die verzoeker blijkbaar wel wou beschermen, zo blijkt uit zijn verklaringen, de situatie van zijn kind niet zou kunnen aanpakken of hulp zou kunnen zoeken. Zoals reeds aangegeven komt verzoekers verklaring als zou zijn vader klacht hebben ingediend bij de politie doch dat deze dit gewoon afdeed als een gezinsprobleem, bevreedend over en heeft verzoeker noch zijn vader een mensenrechtenorganisatie of een advocaat geraadpleegd. De Raad herhaalt dat verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift zelf aangeeft dat door zijn

vader niet alle mogelijkheden tot het bekomen van bescherming in Mongolië werden aangewend, daar een oplossing voor het probleem was gevonden.

2.12. Waar verzoeker stelt dat zijn vader ervoor heeft gezorgd dat hij door diens zus kon worden geadopteerd, dat zonder hulp van zijn tante hij waarschijnlijk nog steeds in dezelfde toestand zou verkeren, dat dit zeker het geval is in een patriarchale samenleving zoals die in Mongolië, waarbij men een uiterst respectvolle houding ten aanzien van de ouders moet hebben, wijst de Raad er op dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker of de vader van verzoeker, die verzoeker blijkens zijn verklaring wel in bescherming wou nemen, doch dit soms niet kon door afwezigheid, niet alle mogelijkheden heeft uitgeput om in zijn land van herkomst bescherming te verkrijgen.

2.13. Betreffende verzoekers stelling dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met de objectieve gegevens waarmee het land van herkomst te kampen heeft, dat Mongolië te kampen heeft met een enorme stijging van de armoede, dat dit ervoor zorgt dat veel mensen een toevlucht zoeken in alcoholische dranken, dat alcoholisme en huiselijke geweld hand in hand gaan, dat ook hij in een dergelijke situatie is terechtgekomen, dat zijn moeder niet werkt en in problematische mate alcoholische dranken nuttigt, dat zij eenmaal zij zich in dronken toestand bevindt, zij haar woede africht op haar zoon, dat dergelijke situaties schering en inslag zijn in Mongolië, voornamelijk in Ulaanbaatar, dat huiselijk geweld een reden vormt waarom minderjarigen van huis weglopen, op school uitvallen en terechtkomen op straat, dat daar dergelijke praktijken heersten in Mongolië en er bijvoorbeeld in Ulaanbaatar alleen al geschat wordt dat er zo'n 300 kinderen op straat leven en er op hun eentje trachten te overleven, gesteld kan worden dat de overheid de situatie niet in de hand heeft en er ook onmogelijk beroep op hen kan gedaan worden of dergelijk beroep weinig zal uithalen, wijst de Raad er vooreerst op dat uit voorgaande geenszins blijkt dat er onmogelijk beroep kan gedaan worden op de overheid of dat een dergelijke beroep weinig zal uithalen. Uit de informatie waarnaar verzoeker verwijst blijkt niet dat de kinderen of derden in naam van de kinderen een beroep hebben gedaan op de overheid. De Raad herhaalt dat verzoekers verklaring als zou zijn vader klacht hebben ingediend bij de politie, doch dat de politie dit afdeed als een gewoon gezinsprobleem, bevreemdend overkomt, zeker gelet op de informatie die verzoeker bijvoegt aan zijn inleidend verzoekschrift (door verzoeker bijgevoegd document 4) en waaruit blijkt dat alcoholgerelateerd huiselijk geweld resulteert in arrestaties.

2.14. In zoverre verzoeker nog zou menen dat het geen beroep kunnen doen op de overheid blijkt uit het feit dat zijn vader getracht heeft te scheiden van zijn moeder en men geantwoord heeft de relatie nog een kans te geven terwijl met als autoriteit rekening dient te houden met het geweld binnen het gezin en men een echtgenoot de mogelijkheid moet geven om uit de echt te scheiden, dat dit zeker het geval moet zijn in functie van de kinderen, wijst de Raad er op dat verzoeker en zijn voogd enkel aangaf dat zijn vader de scheiding heeft aangevraagd, doch wordt nergens gesteld dat de vader de scheiding heeft aangevraagd onder verwijzing naar het misbruik van zijn zoon door de moeder. De Raad wijst er opnieuw op dat de bewering dat verzoekers vader de echtscheiding heeft aangevraagd geenszins wordt ondersteund door stukken. Gelet op het contact dat verzoeker nog heeft met zijn vader (gehoorverslag CGVS, p. 4-5), is het niet aannemelijk dat verzoeker dergelijke stukken niet zou kunnen voorleggen.

2.15. Waar verzoeker meent dat hij geen familie heeft om op terug te vallen, behalve zijn vader die onvoldoende thuis is om hem te beschermen, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker aldus bij zijn vader terecht kan. Verder volstaat de loutere bewering dat zijn vader onvoldoende thuis is, niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, nu verzoeker en zijn vader geen verdere stappen hebben ondernomen om hulp te zoeken in het land van herkomst.

2.16. Daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van verzoekers' problemen, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet.

2.17. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er zijn land van herkomst sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.18. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER